

φόβο μήπως δυσαρεστήσουν τον συνταγματάρχη, οι άλλοι ά-
ξιοματικοί φάνηκαν ανένδοτοι.

Στις πέντε το απόγευμα, επρόκειτο να τουφεκισθούμε!
Πέντε λεπτά προ της ώρας, μάς ώδηγησαν στην αυλή της
Διμαρξίας. 'Ο Στάινκοφ, όταν πήγα και στάθηκα δίπλα του,
κοντά στον τοίχο, μου έπαιε οιά:—

—Βλάκα, γιατί ήρθες;
'Αλλά παρ' όλα τα λόγια του, κατάλαβα από το βλέμμα του
πως επεδίωξιμους την πράξι μου. Σιωπηλά τού έσφιξα το χέρι.
'Απέναντί μας τού έκτελεστικό απόσπασμα, περίμενε τη μοιραία
διαταγή. Τών περισσότερων τά μάτια ήσαν διακρυμμένα.
Ξαφνικά μία φωνή ακούσθηκε.

—'Ερχεται ή Α. 'Υψηλότης, ό πρίγκηψ Φρειδερίκος!..
'Ο συνταγματάρχης χλώμιασε από τού κακού του και μουρ-
ούρισε μία βλαστήμια. 'Ωστόσο προχώρησε και στάθηκε σέ
προσοχή.

—Τι συμβαίνει λοιπόν εδώ, συνταγματάρχα; ρώτησε ό πρί-
γκηψ.

—Θά τιμωρηθούν δυό σπιγούνοι, ύψηλότετε!

—Σπιγούνοι; είπε ό πρίγκηψ μ' αφορία. 'Αλλά ό ένας είναι
Πρώσος! Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να είναι σπιγούνος;
Αύθρομη τότε, έτρεξε κοντά στον πρίγκηπα κι' έπεσα μπρο-
στά στό πόδια του νοναστός. Διηγήθηκα με ειλικρίνεια όσα
συνέβησαν και τέλος είπα:

—Είνε έγκλημα, κατά τη γνώμη σας, ύψηλότετε, γιατί ένας
πατέρας έπυλαγχύισθηκε έναν δυστυχισμένο πατέρα;

—'Ο πρίγκηψ δέν απάντησε, μόνο φώιαξε τόν Στάινκοφ να
πλησιάζη, και τόν ρώτησε άν όσα τού είχα πη ήσαν ά-
ληθεια. 'Ο λοχίας έπιθεδίαωσε τά λεγόμενά μου.

—Σ' έρωτά τώρα άν έπιτρεπεται σ' έναν Πρώσο στρατιώτη
ν' άσπλη τούς έχθρους να ζεφυεύουν; είπε ό πρίγκηψ αίσθητά.
—'Ενας καλός στρατιώτης πρε-
πει νάχη άνθρωπισμό! απάντησε
ό λοχίας.

—Δίκη έχεις, Στάινκοφ! 'Ο
άνδρας που αντιμετωπίζει τόν
θάνατο για να κάνει μια πράξι
άνθρωπισμού, είναι άξιος άνταγοι-
ής. Δέν φρονείτε και σεις έτσι,
συνταγματάρχα;

Λέγοντας αυτά τά λόγια, ό
πρίγκηψ έδβαλε από τού στήθος
του τόν πολεμικό σταυρό και τόν
κάρφωσε άπάνω στό στήθος τού
Στάινκοφ.

—'Ετσι, είπε ό πρίγκηψ, ό
γυιός σου θά θυμάται μία μέρα,
πως ό πατέρας του ύπήρξε πραγ-
ματικός στρατιώτης και πατέρας.
"Όσο για σένα, πρόσθεσε ό
πρίγκηψ, κυττάζοντας με με καλοσύνη, είσαι έλευθερος να φύ-
γης. 'Υπό έναν όρο όμως... Θά πς να καταταχθής στον τακτι-
κό στρατό. Δέν άναγνωρίζουμε τούς έλευθερούς ακροβολιστάς,
τίς περισσότερες φορές είναι συμμορίες δολοφόνων...

Μη με παρεξηγήσετε, κύριε, άν όσες πώ, ότι έσκουσα και φί-
λησα με σεδσαμόν τού χέρι τού εγγενούς πρίγκηπου. Κατόπιν έ-
φυγα, και σύμφωνα με τήν ύπόσχεσί μου, κατατάχθηκα στον
τακτικό στρατό.»

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η «ΚΛΑΚΑ» ΣΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

'Η «κλάκα» στά θέατρα, δηλαδή οι μισθοιοί έγκάθετοι, που
τοπιθετούνται στό διάφορα καθίσματα της αίθουσας άπ' τόν θε-
ατρώνη ή τόν συγγραφέα για να χειροκροτούν τού έργο—προδι-
αθέτοντας έτσι εύνοια τού Κοινού,—καθιερώθηκε πρώτα-πρώτα
άπ' τούς άρχαίους 'Ελληνας.

'Υστερα, κι' οι άρχαίοι Ρωμαίοι χρησιμοποίησαν τούς «κλα-
κέρ», και τού έζησε αυτή σύστημα διασημώσεως έγινε γνωστό και
στους άλλους λαούς.

'Ωστόσο, οι διασημότεροι κριτικοί πάντα κατέκριναν τού σύ-
στημα αυτό, γιατί—όπως γράφει σχετικά ό 'Ιστανός κριτικός
δέν 'Ενθαρδς Γκόμπελ ντέ Μπάκερ—συμβαίνει τού έξης «παρά-
πράγος»:

«...Οι συγγραφείς και οι ήθοιοι, οι όποιοί έχουν ανα-
σφαιρίσει τή τέχνη των, αισθάνονται ότι ταπεινώνονται άπ' τίς
ψεύτικες έπαιφμιές της κλάκας. Προτιμούν να ρουφούν τή δί-
ξα τους σέ καθαρότερο ποτήρι...»

ΓΝΩΜΙΚΑ

"Αν δέν είχαμε έλαττώματα, ποτέ δέν θά
φρονιζάμε ν' άνακαλύψουμε έλαττώματα
στους άλλους.

"Όποιος δέν βρίσκει τήν άνάπαυσι στή συ-
νειδησί του, άδικα κοιτάζει, ζητώντάς τήν
άλλο.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ, ΜΑ ΑΛΗΘΙΝΑ

ΔΡΟΜΟΙ ΑΠΟ... ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΠΕΤΡΕΣ

Λάθη άφάνταστα και καταπληκτικά. 'Ενας δρόμος της Κι-
μπερλέυ που στρώθηκε με διαμάντια άξιας ενός εκατομμυρίου
λίρων. Πώς τά διαμάντια καταστράφηκαν τά λαστιχά τών αυτο-
κινητών. "Όπου ό δρόμος άνακαταστήσει εις θεμελίων. 'Ενας
δρόμος στρωμένος με τσάγια. 'Ενα χρωτί τού όποιου τά σπι-
τια ήσαν χτισμένα με χρυσοκόνη, κτλ.

"Όλοι μας σ' αυτόν τόν κόσμο κάνουμε λάθη. 'Από τήν ώρα που θά
γεννηθούμε — γιατί κι' ή γέννησι μας σέ κάποιο...λάθος άρπάει—
ός τήν ώρα που θά πεθάνουμε. Αύτη είναι ή ζωή! Μία σειρά από λάθη.

Μερικά όνομα άπ' αυτά τά λάθη, είναι τσόν γενερότητα, όσα γε-
ταντούν άπίστευτα. Φαντασθήκατε, παρδιδίχματος χάρην, ποτε θα μπο-
ρεί να κατασκευασθή ένας δρόμος—άπό λάθος, κίτρινο—ό όποιος να
στροβή όχι με γούματα και πέτρες, άλλα με τσάγια, διαμάντια και άλλ-
ους πολύτιμους λίθους; 'Ε, λοιπόν, αυτό τού πρώτου έχει συμβί ένα-
ντιλημμένους, και θά σάς άναγέρωμαι άμέσως μερικά σχετικά προ-
τάσεις.

Πρώ έτών κάποιος εργολάβος είχε άναλάβει ν' άσφαλτοστρώσει έναν
έξοχο δρόμο, στό Κιουτλέρ της Νυκίου 'Αγκιας. 'Επειτα από λίγο
καιρό, ή άσφαλτοστρώσις τελείωσε κι' ό δρόμος παρδιδόθηκε στην γε-
λοιορία. Μά τότε άρχισαν να συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο, που έκανε
δύσως τούς σπητιό άπ' αυτοίμηνον αυτό τόν δρόμο σαν τόν δολιχό.
'Όλα τά λάστιχα τών αυτοκινητών που περνούσαν άπ' αυτόν καταστρα-
φόντουσαν κατά τόν πιο άστροφώδη τρόπο. 'Από τά 100 αυτοκίματα,
πύ περνούσαν τήν ήμερα άπ' αυτόν τόν δρόμο, τών 93 έστάζαν τά
λάστιχά τους. 'Η αμία αύτις της καταστροφής δέν άρχισαν ν' έλασο-
βωθή. 'Ησαν ένα πλήθος διαμάντια, τά όποια έξείχον στην έπιφάνεια
τού δρόμου!

Πρώτος άνακάλεσε τήν...δισαντέ-
νο δρόμο ένας χαζός περιεργός.
Καθώς περπατούσε μια μέρα, σπου-
τασε σ' ένα από τά έξείχοντα διαμάν-
τια του, που έξείχε πολύ, και έπαύθη-
κε στό έδαφος φροδίζ - πλάτις.

Αυτό ήταν. 'Επειτα από λίγο άρχη
τού πράγμα μαθητέρας σ' όλη τήν πε-
ριοχή κι' ό σπουδαιότερος κορολεκτο-
κός αυτός δρόμος, σέ όλο τόν τού
μήκος, είχε καταλείψει άπο χωριό-
τες, οι όποιοί τόν άνασκαψαν από-
κλήρη, μαζεύοντας διαμάντια.

'Η έξείχησι, ή όποία δόθηκε από
τούς άνακαίους για τήν προέβη-
ση των διαμάντιων, ήταν άρεκέτα περίεργη! Τόν άργλο, ήταν, που μα-
ταχτηστρον για τήν κατασκευή τού δρόμου έξείχον, τόν είχαν πάρει
άπό ένα άγγιστο ως τού άδαιματορίζου. 'Η ομία πάντως ήταν ότι
ό δρόμος αυτός περιέχει διαμάντια άξιας 1,000,000 λιρών!..

Τού τερατώδους αυτό λάθος δέν είναι τού πρώτο. 'Αρκετά τέτοια λάθη
έχουν συμβί και στή Ρωσία. Σέ μία πόλι, τού Συνεργονόβσκ, πριν έ-
πικατήσουν οι Μπλοκινάδοι, στροβήκε ένας δρόμος με...τσάγια! Και
μόνον έπειτα από τρία χρόνια έγινε γνωστό τού ιστοικό τού δρόμου.
Φυσικά, οι κάτοικοι τόν άνασκαψαν και τόν...έλεηλάτησαν.

Στό Γιεζάνεβουσιγκ τού Τράνσβαλ, έπίσης, ένας παρδολικός δρό-
μος, ένα ώραίο προί, έγινε άφαντος, για τού λόγο ότι τού έζλον έπι-
στομιά του ήταν από...έβανο!..
Στά μεταλλία τού Ρούμ, τόν περπατιμένο αιώνα, όλοι οι δρόμοι τών
χωριών, στό όποια κατοικούσαν οι μεταλλωφίχνη, ήσαν κατασκευασμέ-
νοι από μέταλλο, και ίδιος όρσιζάλου!..

Στό Κάτε - Νόμπε, πριν άνακαλυφθούν ή χρυσοφόρα πηγάς, μετά-
φεραν στην πόλι άπ' στή άρχαιότητα διάκλιματες όλόκληρους τόνους χρυσοφόρου
άμμου, τήν όποια μεταχειρίζονταν για τού χτίσιμο τών σπιτιών.
"Όταν, άργότερα, τού χρόνος από τού όποιο ήσαν πάγει τήν άμμο, άνα-
καλύφθη χρυσός, όλοι οι κάτοικοι γυρεύοντας τά σπυια τους, για να
βρουν τού χρυσάφι, που περιέχει ή άμμος! Πράγματι, κάθε σπίτι ήταν
χτισμένο με χρυσοκόνη άξιας 100 τούλάχιων λιρών.

Στή Νυκία 'Αγκιας έπίσης, ένας άξιστος εργολάβος κατασκεύασε
ένα δρόμο με γάλλια, τά όποια είχε άποσταίσει με διναιμή από ένα
ίππερο μνημείο παλατιώδικής έποχής. "Όταν ή Ιερουσόλια έγινε γνω-
στή, άνασκαψαν τόν δρόμο και μετέφεραν τά γάλλια κοντά στό να-
τερομαμένο μνημείο.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΦΩΤΙΑ - ΔΡΟΣΙΑ

Τά δάκρυά μου τρέζουνε βροχή
και μέσα βράζ' ή δόλια μου γρηχί.
'Αν έδρασε ό Θεός με τέτοιο άκαρ,
θά έκαυε τή γή άπ' άκαρη σ' άκαρη.
Κι' έμωσ, ένώ τά δάκρυά μου τρέζουνε,
έπάνω στα χρισά τής τά παλλά,
όσάν δροσιά τής άνοιξης τήν βροχών,
κι' αύτη άνθίζει σαν τριανταφυλλά.
Γ. ΣΤΡΑΤΗΝΗΣ

